

KHÚC GIAO MÙA

Mùa thu luôn có cái lãng mạn của riêng mình. Sau những ngày hạ nắng đổ lửa trên những chùm phượng vĩ, trên khắp mọi ngã đường... bỗng dung sáng nay bắt gặp một làn gió se se, hanh hao vờn trên mái phố. Biết bao mùa thu đã đi qua cuộc đời vậy mà năm nào cũng vậy, cứ mỗi độ thu sang, khi hoa cúc vàng ươm dập diu sau chiếc xe đạp của những chị bán rong, khi bầu trời cao xanh thăm thẳm trên đầu mở ra một khoảng không bao la, kỳ bí, quyến rũ lạ lùng, khi nắng vàng tươi diu nhẹ mon man khắp không gian... lòng tôi lại bàng khuâng, nhớ nhớ một cái gì... Phải chăng nét tinh tú, lãng mạn của sắc thu đã lay động tâm hồn? Theo vòng quay hồi hải của cuộc sống, đôi khi người ta quên đi sự thơ mộng mà tạo hoá đã sinh ra, đã ban tặng cho con người. Ai đó vô tình hờ hững đi qua một chiều thu Hồ Tây, khi mặt trời từ từ lặn xuống sau ngọn sóng lăn tăn, vô tình đi qua những con phố có thảm lá vàng buông xào xạc, vô tình để quên mùi hương hoa sữa ngan ngát ở trên đầu và bàn chân hờ hững trên từng góc phố thẳng hoắc có quả xà cừ nâu nâu bung bốn cánh cứng cáp lăn trên mặt đường...

Và rồi thời khắc giao mùa cũng đến... Bắt đầu là gió heo may để khí trời lành lạnh. Nắng cuối thu vàng thanh và trong vắt như mạch nha rải trên vạn vật, không gian như được phủ một tấm voan vàng nhạt lung linh. Trời cao và xanh vời vợi. Ngoài đường, dăm người đã mặc những chiếc áo khoác nhẹ, áo len mỏng, lại có người vẫn phong phanh áo sơ mi. Gió vẫn thổi se se trên đường phố mang theo mùi hoa sữa thoang thoảng. Bỗng trong đêm có tiếng gió ào ào đập hồi hải vào ô cửa sổ. Trời chuyển gió mùa đông bắc. Mùa đông đã về!

Buổi sáng tỉnh dậy, nhìn ra ngoài trời thấy bàng bạc một màu trắng, gió thổi

những chiếc lá bàng tím thẫm lăn hồi hải trên đường, dòng người đi lại có vẻ vội vã hơn như để chạy trốn cái lạnh luồn qua làn áo chưa đủ ấm. Những ngày mưa phùn, bầu trời âm ảm, cả không gian như nấp dưới một cái rây bột khổng lồ, ở đó bụi nước lay rây mờ ảo, bụi nước đọng trên tóc, trên áo như những hạt sương muối - cái lạnh cũng theo đó mà thấm vào da thịt. Phía Hồ Tây sương khói bàng lãng trôi trong mệnh mông mịt nước, cây lá ven đường Thanh niên xanh thẫm lại dưới làn mưa bụi. Đầu đó giữa nhịp sống hồi hải vẫn thấp thoáng khiêm nhường những quán cóc bán chén trà nóng, kẹo gừng, kẹo lạc... như một nét riêng của mùa đông Hà Nội.

Cảm giác sẽ thật dễ chịu khi sau những ngày mưa rét bỗng đất trời bừng nắng. Ánh nắng mùa đông hanh hao như màu hoa cải - nó nhuộm mọi thứ trở nên tươi mới, ánh nắng mon man trên những vòm hoa sữa, tán xà cừ, nắng nhảy nhót trong ánh mắt lấp lánh của người thiếu nữ, nhà ai đó mang chân ra sân thượng phơi cho hương nắng lồng vào trong chân. Trên đê Nhật Tân, những cây đào sắc thắm, đào phai với những nụ, những hoa... e ấp trong tiết đông lạnh giá làm xao xuyến lòng người. Phía ngoại thành, nắng trải dài trên những luống đất để ải, nắng làm sáng rực lên bức tranh quê với những mảng màu xanh

non nà của ruộng rau xà lách, xanh đậm của luống hành, vàng tươi của vạt hoa cải, đỏ rực của cà chua, ớt... Tâm trạng nhẹ nhàng khoan khoái, ta thấy yêu đời hơn và bất giác muốn hát nho nhỏ một giai điệu rộn ràng... mới hay đất trời quả là có tác động rõ rệt lên cảm xúc con người.

Những ngày đông, đóng các cửa sổ, bật những bóng điện vàng sáng rực lên và cả nhà chui vào tấm chăn - một không khí ấm áp của gia đình bao trùm, cái lạnh dường như không còn hiện diện. Trong cái miền man ngấm ngội về tổ ấm ta chợt nhận ra rằng, chẳng phải ở thời đại kinh tế thị trường hạnh phúc gia đình mong manh như có người vẫn nghĩ, hạnh phúc là ở trong tay ta, nó chẳng mơ hồ, trừu tượng mà nhiều khi lại bắt nguồn từ những điều rất nhỏ nhặt. Với hạnh phúc, để giữ nó, ta phải nuôi nấng và nâng niu một cách tinh tế, bền bỉ tựa hồ cái cách suy tư theo kiểu nhân quả nhà Phật - ấy là nhân quả - "Gieo gì gặt nấy"...

Nhớ những mùa đông của chục năm về trước, trong cái lạnh cắt da cắt thịt, mấy chị em tôi rúc rích trong cái giường được bố trải thêm mấy lượt rom nếp, chia nhau những củ khoai nướng thơm phức, vừa cắn dè từng tí vừa lắng nghe tiếng gió bắc xào xạc từng cơn và trong đêm khuya thanh vắng. Năm tháng cứ lặng lẽ đi qua, đời người cũng theo đó mà trôi nhanh hơn ta tưởng rất nhiều. Mới hôm nào còn mơ rét, thoát cái đã mưa phùn, gió bắc... Cứ thế, mùa tiếp mùa, bao nhiêu mùa đông đi qua đời người và mùa đông nào cũng vẫn là cái lạnh thấm đẫm mọi cảnh vật, số phận như vậy. Giao mùa rồi lại giao mùa, điệp khúc ấy cứ luôn hồi nhưng dường như mỗi năm ta lại cảm nhận tiết giao mùa trong một tâm trạng khác...

>> TRẦN THU HƯƠNG